

utan att lagstiftningen angående vattenrätten och rättgångsväsendet derigenom tillbakasättes, äfvensom egna nådig omsorg deråt, att öfverensställelse, så vidt ske kan, med motsvarande norsk och dansk lagstiftning dervid åstadkommes.

N:o 12.

Ank. till Riksd. Kansli den 16 Febr. 1876, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga Proposition (N:o 7) med förslag till förordning angående eganderätt till skrift.

Begge Kamrarne hafva till Lag-Utskottets behandling hänskjutit omförmälda nådiga proposition, hvilken är af följande lydelse:

“I nådig proposition till 1873 års Riksdag framstälde Kongl. Maj:t förslag till en förändrad lydelse af Tryckfrihets-förordningens § 1 mom. 1, 3 och 9, enligt hvilken de stadganden angående eganderätt till skrift, som förekomma i den nuvarande lydelsen af 9 mom. i nämnda §, borde derifrån uteslutas och i stället intagas en föreskrift, att angående sådan eganderätt skulle gälla hvad som stadgas i särskild lag, stiftad i den ordning 87 § Regeringsformen föreskrifver; hvarjemte Kongl. Maj:t förklarade det vara Dess afsigt att till den riksdag, då förslaget, derest det förklarades hvilande, kunde slutligen antagas, framlägga förslag till lag angående den litterära eganderätten.

Med anledning häraf och då förstberörda förslag af Riksdagen antagits att hvila till vidare grundlagsenlig behandling, har ett lagförslag i ämnet blifvit inom Justitie-departementet utarbetadt. Då detsamma likväl ännu icke blifvit slutligen granskadt, och det hvilande grundlagsändringsförslaget dessförinnan torde förekomma till Riksdagens pröfning, har Kongl. Maj:t, på det ingen lucka i lagstiftningen genom nämnda grundlagsändringsförslags antagande må uppstå, ansett lämpligt, att genom en lag, stiftad i den ordning 87 § Regeringsformen föreskrifver, de stadganden om eganderätt till skrift, som äro afsedda att uteslutas ur Tryckfrihets-förordningen, bibehållas vid gällande kraft, till dess en fullständigare lag hinner komma till stånd.”

Under förutsättning således, att ifrågavarande, af Kongl. Maj:t framställda grundlagsändringsförslag varder af Riksdagen antaget, vill Kongl. Maj:t, med öfverlemnande af de i Högsta Domstolen och Statsrådet angående denna fråga hållna protokoll, härmed, enligt 87 § Regeringsformen, föreslå Riksdagen att antaga följande

“Förordning angående eganderätt till skrift.

Enär, jemlikt den förändrade ordalydelsen af 3 mom. 1 § Tryckfrihetsförordningen, angående eganderätt till skrift skall gälla hvad som stadgas i särskild lag, stiftad i den ordning 87 § Regeringsformen föreskrifver, varder härigenom förordnad, att, intill dess annan lag i detta ämne kan varda antagen, skola fortfarande lända till efterrättelse följande ur Tryckfrihetsförordningen numera uteslutna stadganden:

Hvarje skrift vare författarens eller hans rätts lagliga innehafvares egendom. Men så framt författarens arfvingar eller rättsinnehafvare icke inom tjugu år från hans död utgifningsrättigheten begagnat, äfvensom i händelse ett sådant begagnande icke af dem inom hvar tjugonde år förnyas, stånde hvar och en öppet att författarens efterlemnade skrifter af trycket utgifva. Hvilken som eljest skrift trycker eller eftertrycker, utan författarens eller hans rättsinnehafvares skriftliga tillstånd, miste upplagan, eller böte dess fulla värde, egarens ensak.

Lag samma vare, om någon trycker eller eftertrycker den öfversättning af utländsk skrift, som annan man utarbetat, eller låter sin öfversättning för annans anses; men ej må öfversättares eganderätt till sitt arbete förhindra någon att en annan öfversättning af samma skrift utgifva.

Utgifvare af dagblad och periodiska skrifter hafver ej brutit emot författarens eganderätt, då han i dem insända anonyma skrifter utgifver. Uppsatser, hemtade ur dagblad, anses icke såsom eftertryckta, då de i andra dagblad införas, så vida det tillika uppgifves, ifrån hvilket dagblad uppsatsen är hemtad.“

Utskottet, som granskat den nådiga propositionen, har dervid icke funnit någon anledning till anmärkning mot ifrågavarande lagförslag; och då den grundlagsändring, under förutsättning hvaraf samma förslag blifvit framställt, numera är vorden af Riksdagen antagen, får Utskottet vördsamt hemställa,

att Kongl. Maj:ts föreliggande nådiga proposition måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 16 Februari 1876.

På Utskottets vägnar:

ERIC SPARRE.